

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Tertiæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Cuius sit character? 3

urn:nbn:de:hbz:466:1-38725

sensibile, a quo imprimitur: sed secundum se consideratus, habet rationem principij, per modum iam dictum*.

ARTIC. III.

Vtrum character sacramentalis sit character Christi?

*In corp.
ar. 1. ar.
prac.*

346

AD tertium sic proceditur. Videtur, quod character sacramentalis non sit character Christi. Dicitur enim Ephes. 4. Nolite contristare Spiritum sanctum Dei, in quo signati estis. Sed consignatio importatur in nomine characteris. Ergo character sacramentalis, magis debet attribui Spiritui sancto quam Christo.

*4. d. 4. q.
1. a. 2. q.
ar. 3. q. 3.*

¶ 2. Præterea, Character habet rationem signi. Est autem signum gratiæ, quæ per sacramentum confertur: gratia autem infunditur animæ à tota Trinitate. Vnde dicitur in Psal. 83. Gratiam & gloriam dabit Dominus. Ergo videtur, quod character sacramentalis non debeat specialiter attribui Christo.

¶ 3. Præterea, Ad hoc aliquis characterem accipit, ut eo à cæteris distinguatur. Sed distinctio sanctorum ab alijs, fit per charitatem, quæ sola distinguit inter filios regni, & filios perditionis, ut Aug. *lib. 15. c. 18 in præcip. 20. 3.* & ipsi perditionis filij characterem bestię habere dicuntur: ut patet Apocal. 13. Caritas autem non attribuitur Christo, sed magis Spiritui sancto: secundum illud Rom. 5. Caritas Dei diffusa est in cordibus nostris, per Spiritum sanctum, qui datus est nobis. Vel etiam Patri, secundum illud 2. ad Cor. vlt. Gratia domini nostri Iesu Christi, & caritas Dei. Ergo videtur, quod character sacramentalis, non sit attribuendus Christo.

SED contra est, quod quidam sic definiunt characterem: Character est distinctio à characterẽ æternò impressa animæ rationali, secundum imaginẽ consignans trinitatem creatam, Trinitati creati & re-creanti, & distinguens à non configuratis secundum statum fidei. Sed character æternus est ipse Christus:

stus : secundum illud Hebr. 1. Qui cum sit splendor gloriae, & figura vel character substantiæ eius. Ergo videtur, quod character sit propriè attribuendus Christo.

ar. 1 hu-
ius 9.

RESPONDEO dicendum, quod sicut ex supradictis patet *, character propriè est signaculum quoddam, quo aliquid insignitur, vt ordinatum in aliquem finem : sicut caractere insignitur denarius ad vsum commutationum, & milites caractere insigniuntur, quasi ad militiam deputati. Homo autem fidelis ad duo deputatur. Primo quidem & principaliter ad fruitionem gloriae. Et ad hoc insignitur signaculo gratiæ, secundum illud Ezech. 9. Signa Thau super frontes virorum gementium & dolentium. Et Apoc 7 Nolite nocere terræ & mari, neque arboribus, quoadusque signemus seruos Dei nostri in frontibus eorum. Secundo autem deputatur quisque fidelis ad recipiendum, vel tradendum alijs ea quæ pertinent ad cultum Dei : & ad hoc propriè deputatur character sacramentalis. Totus autem ritus Christianæ religionis deriuatur à sacerdotio Christi. Et ideo manifestum est, quod character sacramentalis specialiter est character Christi, cuius sacerdotio configurantur fideles secundum sacramentales characteres : qui nihil aliud sunt, quam quædam participationes sacerdotij Christi, ab ipso Christo deriuatæ.

al confi-
guratione

Ad primum ergo dicendum, quod Apostolus ibi loquitur de † consignatione, secundum quam aliquis deputatur ad futuram gloriam, quæ fit per gratiam : quæ Spiritui sancto attribuitur, in quantum ex amore procedit, quod Deus nobis aliquid gratis largiatur a quod ad rationem gratiæ pertinet. Spiritus autem sanctus amor est : vnde & 1. ad Cor. 12. dicitur, Diuisiones gratiarum sunt, idem autem Spiritus.

Ad secundum dicendum, quod character sacramentalis est res respectu sacramenti exterioris, & est sacramentum respectu vltimi effectus. Et ideo dupliciter

citer potest aliquid characteri attribui. Vno modo secundum rationem sacramenti: & hoc modo est signum inuisibilis gratiæ, quæ in sacramento confertur. Alio modo secundum propriam rationem characteris: & hoc modo est signum configuratum alicui principali, apud quem residet auctoritas eius ad quod aliquis deputatur: sicut milites qui deputantur ad pugnam, insigniuntur signo ducis: quo quodammodo ei configurantur. Et hoc modo illi qui deputantur ad cultum christianum, cuius auctor est Christus, characterem accipiunt, quo Christo configurantur. Vnde proprie est character Christi.

Ad tertium dicendum, quod characterem distinguitur aliquis ab alio, per comparationem ad aliquem finem, in quem ordinatur qui characterem accipit: sicut dictum est * de characterem militari, quo in ordine ad pugnam, distinguitur miles Regis a milite hostis. Et similiter character fidelium est, quo distinguuntur fideles Christi a seruis diaboli, vel in ordine ad vitam æternam, vel in ordine ad cultum præsentis ecclesiæ. Quorum primum fit per charitatem & gratiam, ut obiectio procedit: secundum autem fit per characterem sacramentalem. Vnde & character bestiarum intelligi potest per oppositum, vel obstinata malitia, qua aliqui deputantur ad pœnam æternam, vel professio illiciti cultus.

ar. 1. huius
ius q.

ARTIC. IV.

Utrum character sit in potentijs animæ sicut in subiecto?

Ad quartum sic proceditur. Videtur, quod character non sit in potentijs animæ sicut in subiecto. Character enim dicitur esse dispositio ad gratiam. Sed gratia est in essentia animæ, sicut in subiecto, ut in 2. par. dictum est *. Ergo videtur, quod character sit in essentia animæ, non autem in potentijs.

¶ 2. Præterea, Potentia animæ non videtur esse subiectum alicuius, nisi habitus vel dispositionis. Sed character (ut dictum est *) non est habitus vel dispo-

347
4 d 4 q.
1. a. 1. co.
¶ ar. 3.
q. 3.
par 2. q.
110. a. 4.
ar. 1. huius
ius q.